

Sygn. akt III CSK 329/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa „O..” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo-akcyjnej w K.

przeciwko „I” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżąca wskazując na oczywistą zasadność skargi odwołuje się do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 5 k.c. i przedstawia w wywodzie dwa argumenty - pierwszy kwestionujący pogląd Sądu drugiej instancji o konieczności wskazania przez uprawnionego zasady współżycia społecznego naruszonej przez przeciwnika i drugi dotyczący nie rozważenia przez ten Sąd z urzędu innych zasad współżycia społecznego, niż wskazana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, w tym kwestii obowiązku zapłaty kary umownej w pełnej wysokości na rzecz podmiotu, który jest odpowiedzialny za obiektywne opóźnienie w wykonaniu umowy.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami

orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Ma rację skarżąca, że pogląd Sądu drugiej instancji o konieczności skonkretyzowania przez uprawnionego zasady współzycia społecznego naruszonej przez przeciwnika jest wadliwy. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest jednak oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa lecz sytuacja, w której to naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Poza wyrażeniem powyższego wadliwego poglądu Sąd Apelacyjny odniósł się do okoliczności rozpoznawanej sprawy, w tym kwestii opóźnienia w wykonaniu robót i ustalił, że przyczyny niewykonania w terminie umownym prac zgodnie z harmonogramem leżą wyłącznie po stronie pozwanej. Odniósł się też szeroko do kwestii projektu zamiennego wykonawczego uznając, że opóźnienie w jej przekazaniu przez powódkę nie było przyczyną opóźnienia w wykonaniu prac przewidzianych na drugi miesiąc budowy w zakresie większym, niż uzasadniające upomnienie przewidziane w § 6 pkt 3 umowy i możliwe do usunięcia w czasie poprzedzającym odstąpienie od umowy. Ocena, czy zachodzi nadużycie prawa, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu *meriti*. Zważywszy na treść uzasadnienia wniosku oraz motywów Sądu drugiej instancji nie można przypisać jej cechy dowolności widocznej *prima facie* i świadczącej o kwalifikowanym naruszeniu prawa materialnego mającym charakter oczywisty.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

a.1.